

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/68/2022
Identifikačné číslo spisu:	6119307772
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6119307772.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v spore žalobcu: PB PLAY s.r.o., so sídlom Železničná 82/17, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 43 856 713, zastúpeného Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, v mene ktorej koná J.. P. Q., K., ako advokátka a konateľka, proti žalovanému: R. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. R. XXX, XXX XX T. B. (pôvodne Milan Husár HM, s miestom podnikania Obrancov mieru 358, 059 34 Spišská Teplica, IČO: 32 849 753 - podnikateľská činnosť zastavená od 2. novembra 2019 do 2. novembra 2025), zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., so sídlom Školská 257, 059 91 Veľký Slavkov, korešpondenčná adresa: Hviezdoslavova 2, 058 01 Poprad, IČO: 36 858 935, v mene ktorej koná J.. R. R., ako advokát a konateľ, o zaplatenie 13.160,85 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad, pod sp. zn. 18Cb/72/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. marca 2022, č. k. 5Cob/55/2021-279, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 19. augusta 2021, č. k. 18Cb/72/2019-245, výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.160,85 Eur s 8% p.a. úrokom z omeškania zo sumy 13.798,- Eur od 1. júna 2017 do 28. januára 2018 a 8% p.a. úrokom z omeškania zo sumy 13.160,85 Eur od 30. januára 2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Návrhom na vydanie platobného rozkazu sa žalobca v rámci upomínacieho konania domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 13.160,85 Eur s 8% p.a. z omeškania zo sumy 13.798,- Eur od 1. júna 2017 do 29. januára 2018 a zo sumy 13.160,85 Eur od 30. januára 2018 do zaplatenia. Svoj nárok

žalobca odôvodňoval mandátnou zmluvou IVT č. 26, ktorú mal so žalovaným uzavretú s tým, že jej ukončením vznikol žalovanému dlh vo výške 13.848,- Eur z titulu nevyplatených odvodov tržby. Dňa 5. decembra 2016 bola medzi sporovými stranami uzavretá dohoda o uznaní záväzku, pričom žalovaný čiastočne uhradil len sumu 50,- Eur. Uvedený záväzok mal byť uhradený do 31. mája 2017 a dňa 29. januára 2018 bolo uhradených 637,15 Eur. Žalobcovi bol zo strany žalovaného zaslaný jednostranný zápočet zo dňa 11. januára 2018, ktorý však žalobca nepovažoval za dôvodný.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových tvrdení a argumentov strán, ktoré považoval za podstatné. Medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá dňa 26. novembra 2012 mandátna zmluva IVT č. 26 (ďalej aj ako „mandátna zmluva“). Dňa 5. decembra 2016 bola uzavretá dohoda o uznaní záväzku, ktorý vznikol na základe mandátnej zmluvy, pričom z uvedenej dohody o uznaní záväzku žalovaný uhradil 637,15 Eur dňa 29. januára 2018. Zmluvou o postúpení pohľadávok medzi Milenium Trade Group s.r.o., a žalovaným bola postúpená pohľadávka vo výške 13.160,85 Eur. Dňa 11. januára 2018 žalovaný učinil vo vzťahu k pohľadávke žalobcu jednostranný zápočet v sume 13.160,85 Eur, ktorý žalobca neuznal a vrátil žalovanému.

4. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu žalobcu ako odôvodnenú a opodstatnenú s tým, že nedošlo k zániku záväzku započítaním. Za preukázané v konaní súd prvej inštancie nemal, že by medzi žalobcom a spoločnosťou Milenium Trade Group s.r.o., existovala zmluva, ktorej predmetom bola refundácia mzdy a odvodov za zamestnancov, ktorých zamestnávala uvedená spoločnosť. Vzhľadom na žalobcove popretie existencie takéhoto zmluvného vzťahu tvrdeného žalovaným, súd prvej inštancie nemal za preukázanú ani existenciu vzájomných pohľadávok rovnakého druhu teda, že mohlo dôjsť k zániku dlhu započítaním, kedy sa tieto pohľadávky vzájomne kryli, boli spôsobilé na započítanie a vzájomne sa stretli ku dňu 11. januára 2018. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný uznal žalobný nárok v dohode o uznaní záväzku dňa 5. decembra 2016 a tiež v jednostrannom zápočte. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný mal vedomosť o svojej povinnosti uhradiť žalobcovi záväzok vo výške 13.798,- Eur do 31. mája 2017. Jednostranný zápočet žalovaný učinil a zaslal žalobcovi za obdobie 1. apríla 2015 do 31. apríla 2016 až v roku 2018, tzn. v období ako si uplatňoval svoj nárok. To znamená, že od 1. apríla 2015 do 31. apríla 2016 mal žalovaný vedomosť o tom, že spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. uhrádzala mzdy a odvody za zamestnancov.

5. Okrem iného pozornosti súdu prvej inštancie neuniklo, že žalovaný bol súčasne štatutárnym zástupcom, konateľom spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o. a zmluva o postúpení pohľadávky bola ním podpísaná dňa 10. januára 2018. Mandátna zmluva IVT č. 26 bola ukončená ku dňu 15. mája 2016, v dôsledku čoho mal žalovaný vedomosť o svojom záväzku. Žalovaný čiastočne plnil, keď dňa 29. januára 2018 uhradil žalobcovi sumu vo výške 637,15 Eur.

6. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie posúdil argumentáciu žalovaného ako náležite nepreukázanú. Žalovaným uvádzané skutočnosti, že spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. zamestnávala pracovníčky, ktoré pracovali aj pre žalobcu, nepovažoval súd prvej inštancie za relevantné.

7. Súd prvej inštancie ustálil, že v konaní bola existencia nároku žalobcu ako aj jeho splatnosť preukázaná, pričom žalovaný splatnosť záväzku nenamietal, preto okresný súd uzavrel, že žalobcovi vznikol nárok na úhradu istiny, tak ako si ju uplatnil, pretože nedošlo k zániku záväzku započítaním.

8. Nakoľko žalovaný neuhradil svoj záväzok riadne a včas, dostal sa do omeškania a vzniklo mu právo požadovať okrem istiny aj úroky z omeškania v zákonnej výške tak, ako si uplatnil 8% p.a., a to zo sumy 13.798,- Eur od 1. júna 2017 (dohodnutá splatnosť 31. mája 2017), avšak vzhľadom na úhradu sumy 637,15 Eur pripísaním na účet žalobcu dňa 29. januára 2018 došlo k omeškaniu do 28. januára 2018, keďže deň pripísania na účet nie je už dňom omeškania, a preto v tejto časti žalobu zamietol. Súd priznal úroky z omeškania z dlžnej sumy 13.160,85 Eur od 30. januára 2018 do zaplatenia tak, ako boli uplatnené.

9. Z dôvodu prevažnej úspešnosti žalobcu v konaní, súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

10. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 10. marca 2022, č. k. 5Cob/55/2021-279, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a III. s tým, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Odvolací súd odvolanie žalovaného nepovažoval za dôvodné. V prvom rade odvolací súd zdôraznil, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj

strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

12. Naplnenie odvolacej námietky nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. uplatnenej žalovaným odvolací súd nezistil. Dôvodom uvedeného názoru odvolacieho súdu bolo, že súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejavilo žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky. Žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., ale ani v súvislosti s touto námietkou odvolací súd nezistil jej opodstatnenosť.

13. K argumentácii žalovaného, v zmysle ktorej mal súd prvej inštancie posudzovať vzťahy z uplatneného nároku žalobcu podľa zákona č. 171/2005 Z. z. odvolací súd uviedol, že tento zákon pri úprave vzťahov, ktoré sú predmetom tohto sporu medzi žalobcom a žalovaným uplatniť nemožno. V zásade citované ustanovenie uvedeného zákona zo strany žalovaného iba určujú povinnosť žalobcu mať vo svojej herni stály dozor, ktorý na základe pracovného pomeru s prevádzkovateľom hazardnej hry má vykonávať fyzická osoba trvale prítomná. Uvedené právne ustanovenie však nemá žiaden konkrétny vplyv na vzájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným, ktoré sú predmetom tohto sporu, sa podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne upravujú Obchodným zákonníkom, v dôsledku čoho súd prvej inštancie aplikoval správnu hmotnoprávnú normu.

14. K námietke žalovaného týkajúcej sa nedostatočného vysporiadania sa súdom prvej inštancie so započítacou námietkou žalovaného, odvolací súd upriamil pozornosť na odsek 17 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa s uvedenou argumentáciou riadne a v dostatočnej miere vysporiadal. Na doplnenie odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalobca a žalovaný dňa 5. decembra 2016 uzatvorili dohodu o uznaní záväzku, predmetom ktorej bolo uznanie záväzku vyplývajúceho žalovanému z mandátnej zmluvy. Následne žalovaný zaslal žalobcovi jednostranný zápočet zo dňa 11. januára 2018, ktorým započítal pohľadávku vyplývajúcu z údajného zaplatenia miezd a odvodov za zamestnancov, ktorí mali pracovať v herni. Žalovaný túto pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10. januára 2018 uzatvorenej s obchodnou spoločnosťou Milenium Trade Goup, s.r.o. ako postupcom. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo na základe listinných dôkazov predložených tak žalobcom, ako aj žalovaným preukázané, že rovnakí zamestnanci v rozhodnom období vykonávali svoju prácu pre dvoch zamestnávateľov, a to pre žalobcu a pre obchodnú spoločnosť Milenium Trade Goup, s.r.o. Odvolací súd vzhľadom na uvedené skonštatoval, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal s dôkazmi, ktorými sa žalovaný snažil preukázať postúpenie pohľadávky a jej jednostranné započítanie. Ani pri posudzovaní vzťahu medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Milenium Trade Goup, s.r.o. podľa uvádzaných skutkových tvrdení žalobcu a žalovaného nebolo podľa odvolacieho súdu možné dospieť k inému záveru, ako dospel súd prvej inštancie, a to aj s prihliadnutím na vyjadrenie žalobcu (č.l. 59 spisu). Vzťahy medzi žalobcom a niektorými zamestnancami herne žalobca dostatočne preukázal predloženými dohodami o pracovnej činnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný vznik predmetnej postúpenej pohľadávky nepreukázal a rovnako v konaní dostatočne presne nešpecifikoval a ani nepreukázal, z akých konkrétnych súm celá táto pohľadávka pozostáva.

15. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že pri započítacej námietke predmetnej pohľadávky došlo k nedostatočnému substancovaniu skutkových tvrdení zo strany žalovaného a rovnako aj k nepreukázaniu celkovej výšky tejto započítacej pohľadávky prostredníctvom listinných dôkazov. Žalobca, naopak v konaní prostredníctvom listinných dôkazov ohľadne zamestnávania rovnakých zamestnancov ako žalovaný preukázal, akým spôsobom a prostredníctvom, ktorých osôb zabezpečoval dozor v herni. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca disponuje uznanou pohľadávkou voči žalovanému, postačovalo zo strany žalobcu vyššie uvedeným spôsobom spochybniť existenciu pohľadávky, ktorú žiadal žalovaný započítať. Za týchto okolností odvolací súd uviedol, že platí úspešné predloženie protidôkazu zo strany žalobcu. Protidôkaz len vyvracia, že určité tvrdenie neplatí bez toho, že je dokázané niečo iné. To znamená, že protidôkaz splní svoju funkciu nielen vtedy, ak vedie k vyvráteniu tvrdenia druhej strany, ale aj vtedy, ak vedie k spochybneniu týchto tvrdení. V konaní bolo

preukázané, že nárok žalobcu existoval, bol splatný a v zásade bol nesporný. Súčasne odvolací súd uzavrel, že výšku a existenciu pohľadávky, ktorú žiadal použiť žalovaný na započítanie, sa žalovanému nepodarilo v konaní preukázať tak, aby existenciu pohľadávky a jej výšku mohol súd prvej inštancie považovať za nespornú. Vzhľadom na túto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie rozhodol správne, ak započítaciu námietku žalovaného nezohľadnil.

16. Keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. a III. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C.s.p.) a jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.).

18. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p. dovolateľ argumentoval, že sa konajúce súdy nezaoberali tým, kto bol povinný zamestnávať zamestnancov vykonávajúcich stály dozor v herni, resp., či spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. mala právo na refundáciu minimálne časti miezd svojich zamestnancov, keď títo pracovali ako stály dozor pre žalobcu, držiteľa licencie. Dovolateľ považuje rozsudky súdov nižšej inštancie za arbitrárne a nepreskúmateľné, keď sa tieto dôsledne nezaoberali žalovaným vznesenou kompenzačnou námietkou.

19. Podstata dovolania spočívala predovšetkým v odôvodnení prípustnosti dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Podľa dovolateľa bolo zásadnou právnou otázkou: „Kto bol povinný zamestnávať zamestnancov stáleho dozoru, v akom rozsahu, a v akom rozsahu im patrí mzda, a či sa spoločnosť, ktorej patrí licencia na IVT, v danom prípade PB PLAY s.r.o., môže zbaviť tejto povinnosti, ktorá vyplýva priamo zo zákona tak, že túto činnosť pre ňu bude zabezpečovať iná spoločnosť, či tým sú teda naplnené zákonné podmienky zabezpečenia stáleho dozoru, a či pokiaľ druhá spoločnosť zabezpečuje pre vlastníka licencie stály dozor, vzniká jej nárok na refundáciu časti mzdy za vykonávanie práce pre iný právny subjekt, to znamená pre spoločnosť PB PLAY s.r.o.“.

20. Dovolateľ trvá na tom, že pozornosti konajúcich súdov uniklo, že žalobca bol držiteľom licencie na prevádzkovanie IVT (interaktívneho videoterminálu), ktoré prístroje boli umiestnené v prevádzke (herni) spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o., od ktorej žalovaný odkúpil pohľadávku. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že sporové strany uzavreli mandátnu zmluvu ešte pred novelou zákona č. 171/2005 Z. z. (zákon č. 386/2016 Z. z.). Novela zaviedla explicitne zo strany vlastníka licencie, t.j. žalobcu, mať v herni stály dozor, t.j. zamestnanca v pracovnom pomere. Podľa názoru dovolateľa uvedená povinnosť však platila aj podľa pôvodného ustanovenia platného pred 1. januára 2017. Keďže v súvislosti so zabezpečením stáleho dozoru vznikali problémy medzi vlastníkom licencie a prevádzkovateľom herne, kto je povinný zabezpečovať pracovníkov pre výkon stáleho dozoru, došlo k novelizácii tohto ustanovenia, aby táto povinnosť vyplývala pre držiteľa licencie explicitne.

21. Dovolateľ na podporu svojej argumentácie upriamil pozornosť na znenie ust. § 35 ods. 6 zákona č. 171/2005 Z. z. účinné do 31.12.2016, podľa ktorého: „...Ak sa hazardné hry prevádzkujú v herni, prevádzkovateľ takýchto hazardných hier je povinný zabezpečiť v herni stály dozor, ktorý na základe pracovného pomeru s prevádzkovateľom hazardnej hry vykonáva fyzická osoba trvale prítomná v herni počas prevádzkových hodín herne; prevádzka herne sa riadi prevádzkovými pravidlami herne“. Podľa ust. § 35 ods. 8 zákona č. 171/2005 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2017, „...Prevádzkovateľ hazardnej hry prevádzkovanej v herni je povinný v herni zabezpečiť stály dohľad, ktorý vykonáva fyzická osoba na základe pracovného pomeru s jedným z prevádzkovateľov hazardnej hry prevádzkovanej v tejto herni na základe individuálnej licencie, pričom tento stály dohľad musí byť v herni prítomný počas celého prevádzkového času herne; prevádzka herne sa riadi prevádzkovými pravidlami herne“.

22. Pre zhrnutie dovolateľ uviedol, že rozhodujúcim v danom prípade je spor medzi žalobcom a spoločnosťou Milenium Trade Group, s.r.o. vo vzťahu k zamestnávaniu pracovníkov stáleho dozoru, resp. refundácie miezd pre pracovníkov spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o., ktorí zabezpečovali

stály dozor v herni pre držiteľa licencie, t.j. pre žalobcu. Dôraz dovolateľ kládol na otázku kto, a v akom rozsahu bol povinný zabezpečiť stály dozor, kto bol povinný zabezpečiť výplatu mzdy a v akom rozsahu. Dovolateľ upozornil, že žalobca nemal uzatvorené pracovné zmluvy s kýmkoľvek, kto by vykonával stály dozor nad IVT žalobcu, tieto povinnosti vykonávali zamestnanci spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o. Medzi žalobcom a spoločnosťou Milenium Trade Group, s.r.o. nikdy neexistovala dohoda o tom, že by spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. vykonávala prácu - stály dozor nad IVT žalobcu bezodplatne. Z uvedeného je zrejmé, že pohľadávka uplatnená žalovaným je pohľadávkou, ktorá vznikla ako kompenzácia za mzdy zamestnancov, ktoré vyplácala spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. zamestnancom za pracovnú činnosť, ktorú však vykonávali pre žalobcu.

23. Nakoľko žalobcovi vyplývala povinnosť zamestnávať zamestnancov priamo zo zákona č. 171/2005 Z. z., týmto zamestnancom podľa dovolateľa patrila aj mzda, ktorú bol žalobca povinný refundovať spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o., ktorej zamestnanci vykonávali prácu aj pre žalobcu. Týmto vznikala Milenium Trade Group, s.r.o. pohľadávka tak, ako bola vyčíslená za zabezpečenie stáleho dozoru v herni, na preplatenie časti, ktorej mala spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. nárok.

24. Ohľadne výšky uplatnenej refundácie dovolateľ poukázal na rozsiahle dokazovanie, z ktorého bolo zrejmé, že žalobca nemal zamestnancov, ktorým by platil za vykonávanie stáleho dozoru, ani túto mzdu nerefundoval, pričom výška tejto refundácie bola žalovaným riadne zdokumentovaná dokladmi predloženými v priebehu konania do súdneho spisu.

25. V závere dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

26. K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný v súlade s ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť (ust. § 447 písm. c/, f/ C.s.p.).

28. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

29. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

30. Podľa ust. § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

31. V zmysle ust. § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C.s.p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C.s.p. je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C.s.p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

33. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C.s.p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

34. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

35. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

36. Podľa ust. § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

37. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C.s.p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

38. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

39. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

40. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

41. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný

priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

42. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ vytýkal rozhodnutiam súdov nižšej inštancie nedostatočné odôvodnenie toho, kto bol povinný zamestnávať zamestnancov vykonávajúcich stály dozor v herni, resp. či spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. mala právo na refundáciu minimálne časti miezd svojich zamestnancov, keď títo pracovali ako stály dozor pre žalobcu, držiteľa licencie. Súčasne dovolateľ považoval rozsudky súdov nižšej inštancie za arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože sa v nich konajúce súdy dôsledne nezaoberali žalovaným vznesenou kompenzačnou námietkou.

43. Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné poukázať na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého je zrejmé, že v konaní nebolo preukázané, že medzi žalobcom a spoločnosťou Milenium Trade Group, s.r.o. existovala zmluva, ktorej predmetom bola refundácia mzdy a odvodov za zamestnancov, ktorých zamestnávala uvedená spoločnosť. Rovnako nebola preukázaná ani existencia vzájomných pohľadávok rovnakého druhu, kedy by prichádzala do úvahy možnosť zániku dlhu započítaním, nakoľko sa tieto pohľadávky vzájomne kryli (stretli ku dňu 11. januára 2018) a boli spôsobilé na započítanie. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný uznal žalobný nárok v dohode o uznaní záväzku dňa 5. decembra 2016 a tiež v jednostrannom zápočte. Týmto mal súd prvej inštancie za preukázanú vedomosť žalovaného o tom, že má žalobcovi uhradiť záväzok vo výške 13.798,- Eur do 31. mája 2017. Jednostranný zápočet žalovaný učinil a zaslal žalobcovi za obdobie 1. apríla 2015 do 31. apríla 2016 až v roku 2018, tzn. v období, ako si žalobca uplatňoval svoj nárok. Žalovaný od 1. apríla 2015 do 31. apríla 2016 tak vedel o tom, že spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. uhrádzala mzdy a odvody za zamestnancov. Žalovaný bol zároveň štatutárnym zástupcom - konateľom spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o. a zmluva o postúpení pohľadávky bola ním podpísaná dňa 10. januára 2018. Mandátna zmluva IVT č. 26 bola ukončená ku dňu 15. mája 2016, čiže žalovaný mal vedomosť o svojom záväzku. Žalovaný čiastočne plnil a uhradil dňa 29. januára 2018 sumu 637,15 Eur. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie skonštatoval, že akákoľvek argumentácia zo strany žalovaného je náležite nepreukázaná. Tvrdenia žalovaného, že spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. zamestnávala pracovníčky, ktoré pracovali aj pre žalobcu posúdil súd prvej inštancie ako irelevantnú. V konaní bolo preukázané, že nárok žalobcu existoval a bol splatný, pričom žalovaný nenamietal splatnosť záväzku. V závere rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovi vznikol nárok na úhradu istiny spolu s úrokmi z omeškania a nedošlo k zániku záväzku zápočtami.

44. V rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, konkrétne v bode 19, že zákon č. 171/2005 Z. z. pri úprave vzťahov, ktoré sú predmetom tohto sporu medzi žalobcom a žalovaným uplatniť nemožno. Žalovaným citované ustanovenia uvedeného zákona podľa odvolacieho súdu iba určujú povinnosť žalobcu mať vo svojej herni stály dozor, ktorý na základe pracovného pomeru s prevádzkovateľom hazardnej hry má vykonávať fyzická osoba trvale prítomná. Odvolací súd nezistil, že by uvedené právne ustanovenie malo nejaký konkrétny vplyv na vzájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným, ktoré sú predmetom tohto sporu sa podľa odvolacieho súdu jednoznačne upravujú Obchodným zákonníkom, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie aplikoval správnu hmotnoprávnu normu.

45. Z bodu 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, prečo odvolací súd považoval za správne, keď súd prvej inštancie neuznal žalovaným vznesenú kompenzačnú námietku v podobe započítania. Okrem toho, že odvolací súd odkázal na odsek 17. rozsudku súdu prvej inštancie, poukázal na skutočnosť, že žalobca a žalovaný dňa 5. decembra 2016 uzatvorili dohodu o uznaní záväzku, predmetom ktorej bolo uznanie záväzku vyplývajúceho žalovanému z mandátnej zmluvy. Následne žalovaný zaslal žalobcovi jednostranný zápočet zo dňa 11. januára 2018, ktorým započítal pohľadávku vyplývajúcu z údajného zaplatenia miezd a odvodov za zamestnancov, ktorí mali pracovať v herni. Žalovaný túto pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10. januára 2018 uzatvorenej s obchodnou spoločnosťou Milenium Trade Group, s.r.o. ako postupcom. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo na základe listinných dôkazov predložených tak žalobcom, ako aj žalovaným preukázané, že rovnakí zamestnanci v rozhodnom období vykonávali svoju prácu pre dvoch zamestnávateľov, a to pre žalobcu a pre obchodnú spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. Odvolací súd pri posudzovaní vzťahu medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Milenium Trade Group, s.r.o. podľa uvádzaných skutkových tvrdení žalobcu a žalovaného skonštatoval, že nebolo možné dospieť k inému záveru, ako dospel súd prvej inštancie, a to aj s prihliadnutím na vyjadrenie žalobcu na

č.1. 59 súdneho spisu.

46. Vzťahy medzi žalobcom a niektorými zamestnancami herne žalobca dostatočne preukázal predloženými dohodami o pracovnej činnosti. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný vznik predmetnej postúpenej pohľadávky nepreukázal a rovnako v konaní dostatočne presne nešpecifikoval a ani nepreukázal, z akých konkrétnych súm celá táto pohľadávka pozostáva. Odvolací súd preto uzavrel, že pri započítacej námietke predmetnej pohľadávky došlo k nedostatočnému substancovaniu skutkových tvrdení zo strany žalovaného a rovnako aj k nepreukázaniu celkovej výšky tejto započítacej pohľadávky prostredníctvom listinných dôkazov.

47. Žalobca podľa odvolacieho súdu naopak v konaní prostredníctvom listinných dôkazov ohľadne zamestnávania rovnakých zamestnancov ako žalovaný, preukázal, akým spôsobom a prostredníctvom, ktorých osôb zabezpečoval dozor v herni. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca disponuje uznanou pohľadávkou voči žalovanému, postačovalo zo strany žalobcu vyššie uvedeným spôsobom spochybniť existenciu pohľadávky, ktorú žiadal žalovaný započítať. V danom prípade tak došlo k úspešnému predloženiu protidôkazu zo strany žalobcu.

48. Odvolací súd v závere napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní bolo preukázané, že nárok žalobcu existoval, bol splatný a v zásade bol nesporný. Výšku a existenciu pohľadávky, ktorú žiadal použiť žalovaný na započítanie, sa žalovanému nepodarilo v konaní preukázať tak, aby existenciu pohľadávky a jej výšku mohol súd prvej inštancie považovať za nespornú. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak započítaciu námietku žalovaného nezohľadnil.

49. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúma správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C.s.p.).

50. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením, alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

51. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

52. K námietke dovolateľa ohľadom nepresvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nedalo dostatočne presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatnú argumentáciu žalovaného v konaní pred súdmi nižšej inštancie, dovolací súd uvádza nasledovné:

53. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

54. V posudzovanom prípade je potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inšancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho, a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd

prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

55. Dovolací súd vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia oboch rozhodnutí súdov nižšej inštancie sú dostatočne zrejmé dôvody záveru o tom, prečo neuznali pohľadávku uplatnenú žalovaným na započítanie k pohľadávke žalobcu ako dôvodnú.

56. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd napokon pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 01.07.2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

57. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je arbitrárne, nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil.

58. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

59. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C.s.p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

60. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju sám, nakoľko nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 C.s.p. oprel dovolateľ prípustnosť dovolania (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2020, č. k. I. ÚS 51/2020).

61. Podľa § 428 C.s.p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

62. Podľa § 432 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

63. Podľa ust. § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

64. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu

podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C.s.p. v spojení s ust. § 432 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

65. Dovolací súd ďalej uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa rozumie otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017). Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje, alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C.s.p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne, alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

66. Pokiaľ v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať dovolací súd, predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C.s.p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

67. V rámci dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. dovolateľ považoval za zásadnú otázku: „Kto bol povinný zamestnávať zamestnancov stáleho dozoru, v akom rozsahu, a v akom rozsahu im patrí mzda, a či sa spoločnosť, ktorej patrí licencia na IVT, v danom prípade PB PLAY s.r.o., môže zbaviť tejto povinnosti, ktorá vyplýva priamo zo zákona tak, že túto činnosť pre ňu bude zabezpečovať iná spoločnosť, či tým sú teda naplnené zákonné podmienky zabezpečenia stáleho dozoru, a či pokiaľ druhá spoločnosť zabezpečuje pre vlastníka licencie stály dozor, vzniká jej nárok na refundáciu časti mzdy za vykonávanie práce pre iný právny subjekt to znamená pre spoločnosť PB PLAY s.r.o.“.

68. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na znenie ust. § 35 ods. 6 zákona č. 171/2005 Z. z. účinné do 31.12.2016 a znenie ust. § 35 ods. 8 zákona č. 171/2005 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2017, z ktorých podľa dovolateľa jasne vyplýva povinnosť vlastníka licencie, tzn. žalobcu, mať v herni stály dozor, t.j. zamestnanca v pracovnom pomere. Dovolateľ trval na tom, že spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. zamestnávala pracovníkov, ktorí zabezpečovali stály dozor v herni pre držiteľa licencie, t.j. pre žalobcu. Týmto vznikla spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o. pohľadávka na refundáciu/kompenzáciu mzdových nákladov týchto pracovníkov voči žalobcovi, ktorá pohľadávka bola následne postúpená na žalovaného a použitá na započítanie. Nakoľko sa podľa dovolateľa jednalo o povinnosť žalobcu vyplývajúcu zo zákona č. 171/2005 Z. z. a žalobca nemal uzatvorené pracovné zmluvy s kýmkoľvek, kto by vykonával stály dozor nad IVT žalobcu, tieto povinnosti vykonávali zamestnanci spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o. Dovolateľ ďalej zdôraznil, že medzi žalobcom a spoločnosťou Milenium Trade Group, s.r.o. nikdy neexistovala dohoda o tom, že by spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. vykonávala prácu - stály dozor nad IVT žalobcu bezodplatne.

69. Nakoľko žalobcovi vyplývala povinnosť zamestnávať zamestnancov priamo zo zákona č. 171/2005 Z. z., týmto zamestnancom podľa dovolateľa patrila aj mzda, ktorú bol žalobca povinný refundovať spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o., ktorej zamestnanci vykonávali prácu aj pre žalobcu. Týmto vznikala Milenium Trade Group, s.r.o. pohľadávka tak, ako bola vyčíslená za zabezpečenie stáleho dozoru v herni, na preplatenie časti ktorej mala spoločnosť Milenium Trade Group, s.r.o. nárok.

70. Ohľadne výšky uplatnenej refundácie dovolateľ poukázal na rozsiahle dokazovanie, z ktorého malo byť zrejmé, že žalobca nemal zamestnancov, ktorým by platil za vykonávanie stáleho dozoru, ani túto mzdu nerefundoval, pričom výška tejto refundácie bola podľa žalovaného ním riadne zdokumentovaná dokladmi predloženými v priebehu konania do súdneho spisu.

71. Vo vzťahu k dovolateľom uvádzanej argumentácii týkajúcej sa dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421

ods. 1 písm. b/ C.s.p. a dovolateľom nastolenej otázke, dovolací konštatuje, že na jej riešení odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie. Kľúčovou otázkou, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu bolo, či pohľadávka postúpená na žalovaného skutočne vznikla, a či bola spôsobilá na započítanie s jasne preukázanou pohľadávkou žalobcu. Odvolací súd skonštatoval, že žalovaný vznik predmetnej postúpenej pohľadávky nepreukázal a rovnako v konaní dostatočne presne nešpecifikoval a ani nepreukázal, z akých konkrétnych súm celá táto pohľadávka pozostáva. Okrem uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie aplikovali na vzťahy medzi žalobcom a žalovaným výlučne ustanovenia Obchodného zákonníka. To znamená, že ustanovenia zákona č. 171/2005 Z. z. zo strany konajúcich súdov pri posúdení vzťahov, ktoré sú predmetom tohto sporu medzi žalobcom a žalovaným použité neboli. Keďže odvolací súd založil svoje rozhodnutie na vyššie uvedených záveroch, možno preto skonštatovať, že takto dovolateľom položená otázka nepredstavovala kľúčovú otázku, na základe ktorej by odvolací súd postavil svoje rozhodnutie - nebola teda pre jeho právne závery otázkou podstatnou. Tu dovolací súd ešte uvádza, že pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej - a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní. Táto je aj vzhľadom na vyššie vyslovený záver dovolacieho súdu pre rozhodnutie o dovolaní žalovaného irelevantná.

72. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., nemožno považovať ani argumenty žalovaného uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jeho nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu. Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu a kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C.s.p., resp. § 432 ods. 2 C.s.p.

73. Okrem vyššie uvedeného, zo znenia dovolateľom položenej otázky sa dovolaciemu súdu javí, že sa jedná o otázku skutkovú a nie právnu, ako to vyžaduje ust. § 421 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 C.s.p.

74. Na doplnenie dovolací súd uvádza, že predmetom tohto sporu nebolo zodpovedanie otázky, či si žalobca (ne)plnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 171/2005 Z. z. spočívajúcu v zabezpečení stáleho dozoru v herni. Podstatným pre rozhodnutie v merite veci bolo preukázanie dôvodnosti nároku žalobcu a rovnako opodstatnenosť kompenzačnej námietky žalovaného. V danom prípade žalovaný v súvislosti so započítaním jemu postúpenej pohľadávky od spoločnosti Milenium Trade Group, s.r.o. voči pohľadávke žalobcu neunesol dôkazné bremeno o jej dôvodnosti, čo malo za následok jeho neúspech v spore.

75. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ust. § 420 písm. f/ C.s.p., pričom dovolanie žalovaného nie je prípustné ani podľa dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., a preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ a f/ C.s.p. odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

76. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p., pričom žalobcovi, ktorý bol v dovolacom konaní úspešný, nepriznal náhradu trov konania, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

77. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok